

Rebecka Barjosef och Ingemar E.L. Göransson.

Så olika – Så lika. Texter vom vår nutid. Ord & Kulturs förlag.

Ingemar E.L. Göransson är en flitig författare och politisk skribent i Linköping som vi känner för hans oborstade men ändå charmiga stil. Denna gång har han fattat pennan tillsammans med Rebecka Barjosef, kommunpolitiker i Eslöv och med djupa rötter i den assyriska kulturen i östra Medelhavsområdet. Bokens titel Så olika – Så lika, är en bra beskrivning av deras samarbete. Båda skjuter upprörda från höften. De värnar en klassisk socialdemokratisk politik. Men där Ingemar E.L. Göransson helst uppehåller sig i de fackliga frågorna, behandlar Rebecka Barjosef vårt lands tillstånd när det gäller rasism och främlingsfientlighet. Tillsammans bildar de arbetarrörelsens Yin och Yang. Boken består av korta stycken av varierande slag: tankar, tal, dikter, krönikor och essäer. Som valrörelsen utvecklats hamnar de ibland lite vid sidan om den aktuella debatten. Rebecka Barjosef känns mer aktuell med frågor om rasism och kvinnoförtryck. Det politiska tilltalet är starkt och kanske att författarna stundom lockas ut på tunn is i sin iver att beskriva ett samhälle på glid. Att nämna Moderaterna i samma andetag man talar om nazism och fascism är smaklöst och riskerad dessutom att banalisera nazismens verkliga offer. Det är också onödigt att misstänkliggöra kronprinsessans Victorias arbete för utsatta barn som en handling för att "framstå som en god ängel". Hur vet författaren det? Tragiska och onödiga dödsfall på arbetsplatser är inte Alliansen fel. År 1974 omkom 223 människor på arbetsplatser, år 2013 var det 33 människor. Alla en för mycket. Tankarna går lite för fort, som då Ingemar Göransson hänvisar till TV-serien Ombytta roller (To the Manor Born) och talar om adelsmannen på dekis och kvinnan av folket. Det var tvärtom! Obetydliga missar som denna visar att författarna ibland tappar kontroll över sitt material. Och kravet på sänkta löner till författare, skådespelare och artister och ökade löner åt läkare, är en vänsterretorik av tidigare okänt slag. Bäst är båda då de lämnar de politiska inläggen och blir mer berättande. Som då Rebecka Barjosef skildrar sin familj, eller leker med tanken att möta Jimmy Åkesson som barn. På samma sätt når Ingemar E.L. Göransson som längst då han beskriver en resa i amerikanska Södern. Där växer boken till fullödiga essäer.

Jakob Carlander